dor

un fotoalbum poetic de Florentin Smarandache

Cuvânt însoțitor

România este țara mea. M-am născut, am crescut, am învățat în România. Când am hotărît să plec din țara mea, nu de dânsa am fugit, ci de relele care o cuprinseseră. În lagăr, în exil și în toată lumea pe unde am străbătut, din Antarctica în China, din Americi în Rusia, din Africa până, hăt, în Groenlanda, din Țara de Foc până în țările arabe, am rămas român. Limba română e limba în care merg, în care matematicesc, în care dorm (și nu prea), în care mă sfădesc și mă împac cu gândurile mele, cu mine, cu lumea și cu ceilalți. Căci, mai presus de orice, limba română e, pentru mine, limba sentimentelor mele. Limba dorului meu. Acest album foto-poetic agrăiește despre asta.

Din mulțimea de fotografii pe care le-am realizat în România sau le-am primit din România de-a lungul vremii, am ales să ilustrez aici acest dor cu un ciclu de imagini realizate în timpul șederii mele din vara anului 2014 (28 iulie – 13 august), în zona Bălceștilor natali (jud. Vâlcea), inclusiv din casa părintească, și din zona Motrului (jud. Gorj), unde am petrecut cu prieteni. (O notă turistică despre locurile vizitate – la finele albumului).

Portpuriul poetic pe care l-am lipit de aceste imagini este alcătuit din poezii sau fragmente de poezii pe care le-am publicat în tinerețe (lista acestora se găsește la finele albumului); sunt poezii – cum se spunea cândva – patriotice; și sunt și versuri care anticipau dorul ce urma să vină, cald și dureros, bântuitor și înger păzitor...

Florentin Smarandache

Florentin Smarandache, tolănit în iarba de acasă; Izvoarele Cernei, august 2014

dor

un fotoalbum poetic de Florentin Smarandache

ISBN 978-1-59973-676-1

E-publishing:
Andrei Pârcălab
AGORA
Sibiu, 2020
România

Music:

SOLO ACOUSTIC GUITAR by Jason Shaw https://goo.gl/HiccEi
Promoted by MrSnooze https://youtu.be/kUZTWj2Lxo0
Creative Commons — CC BY 3.0 https://goo.gl/A7jRXA

În partea de răsărit a noastră

este țara

Nimeni nu ne poate vindeca de țară

cu demulta ei civilizație
de flori,

Nimeni nu ne poate vindeca de țară

cu munți înalți

cât basmul

Nimeni nu ne poate vindeca de țară

Nimeni nu ne poate vindeca de țară

şi păsări care-aşezate pe cuib

se scutură de cântece

Nimeni nu ne poate vindeca de țară

În fața noastră, către miazăzi,

este țara

Nimeni nu ne poate vindeca de țară

unde vom trăi
cât se vede cu ochii!

Întru serbare

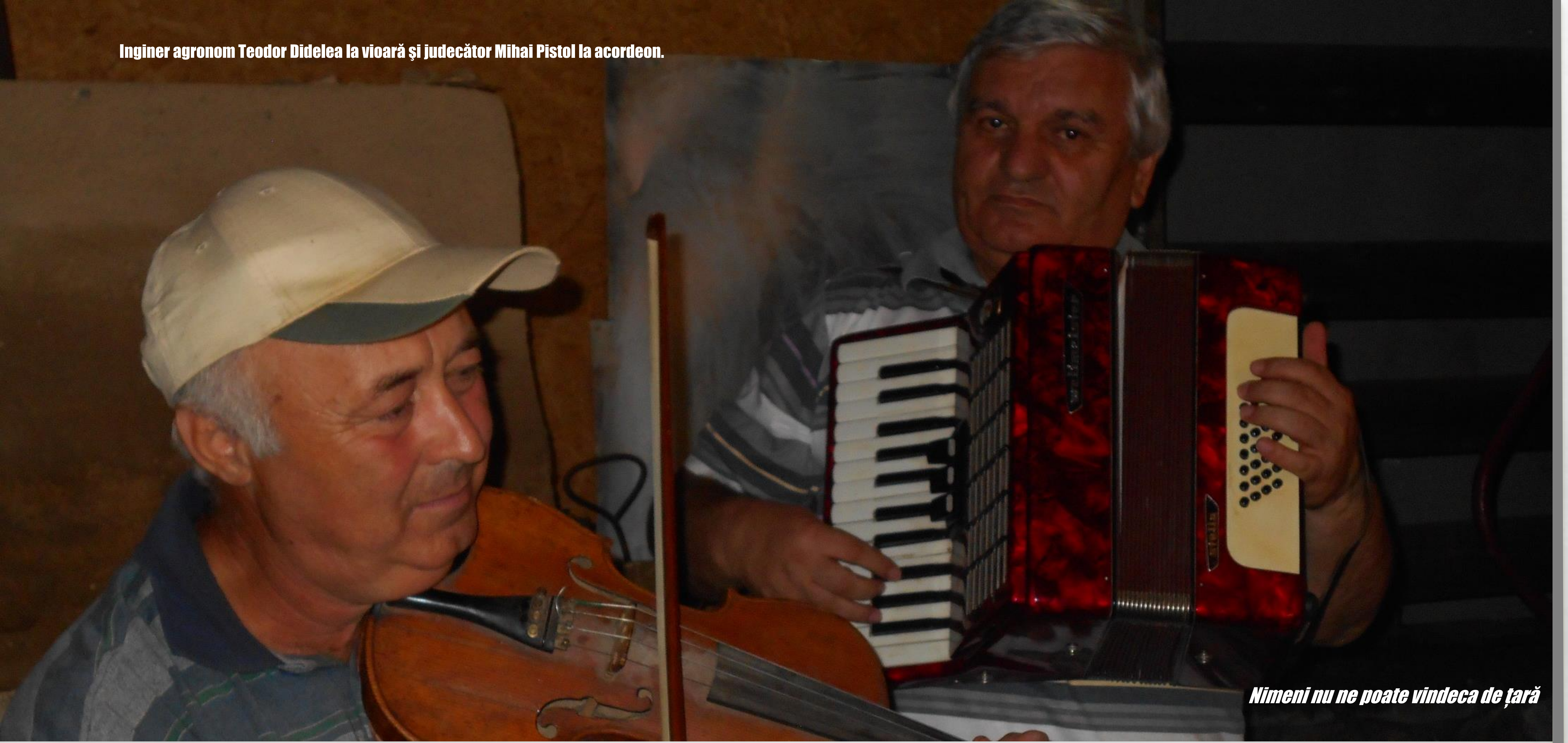

Inginer agronom Teodor Didelea la vioară și judecător Mihai Pistol la acordeon.

Nimeni nu ne poate vindeca de țară

poporul înalță un florilegiu

Nimeni nu ne poate vindeca de țară

de inimi

Gheorghe Vacuta, Victor Dudau, Florentin Smarandache, Gheorghe Giura, Ion Barbu, Mihai Pistol

Nimeni nu ne poate vindeca de țară

şi glasuri încinse la soare.

Trăim o țară

Cum să existăm o floare?

Trăim o țară

Cum să trăim un copac?

Pământul acesta creşte în noi

poeme de lut şi de sânge!

O, țară, mi-e sărbătoare de tine

şi-anim de ramuri câte un vers.

O, țară, mi-e sărbătoare cu tine!

Noi toți locuim în aceeaşi iubire.

Să pornim înainte, cu capul

Mărul din curte atârnă pe jos

Să pornim înainte, cu capul

ca o pasăre moartă
şi împăiată.

Să pornim înainte, cu capul

Trece stropitoarea de dimineață

Să pornim înainte, cu capul

şi ne udă în vise.

Să pornim înainte, cu capul

Lumea se scoală şi se spală

pe suflet –

Să pornim înainte, cu capul

până la brâu.

Să pornim înainte, cu capul

Se-aude timpul cum vine grăbit

Să pornim înainte, cu capul

ca o locomotivă cu aburi.

Să pornim înainte, cu capul

Lumea se spală pe suflet.

Să pornim înainte, cu capul

Să pornim dar înainte, cu capul,

Să pornim înainte, cu capul

Lacul Zaton

până nu vom fi târzii.

Să pornim înainte, cu capul

Să mergem pe jos, cu fruntea,

Să pornim înainte, cu capul

Podul lui Dumnezeu

potrivind ceasurile sus

după stele.

Cuvintele trecute prin foc

Costum popular gorjean

Poetul îşi aprinde lumânarea în craniu

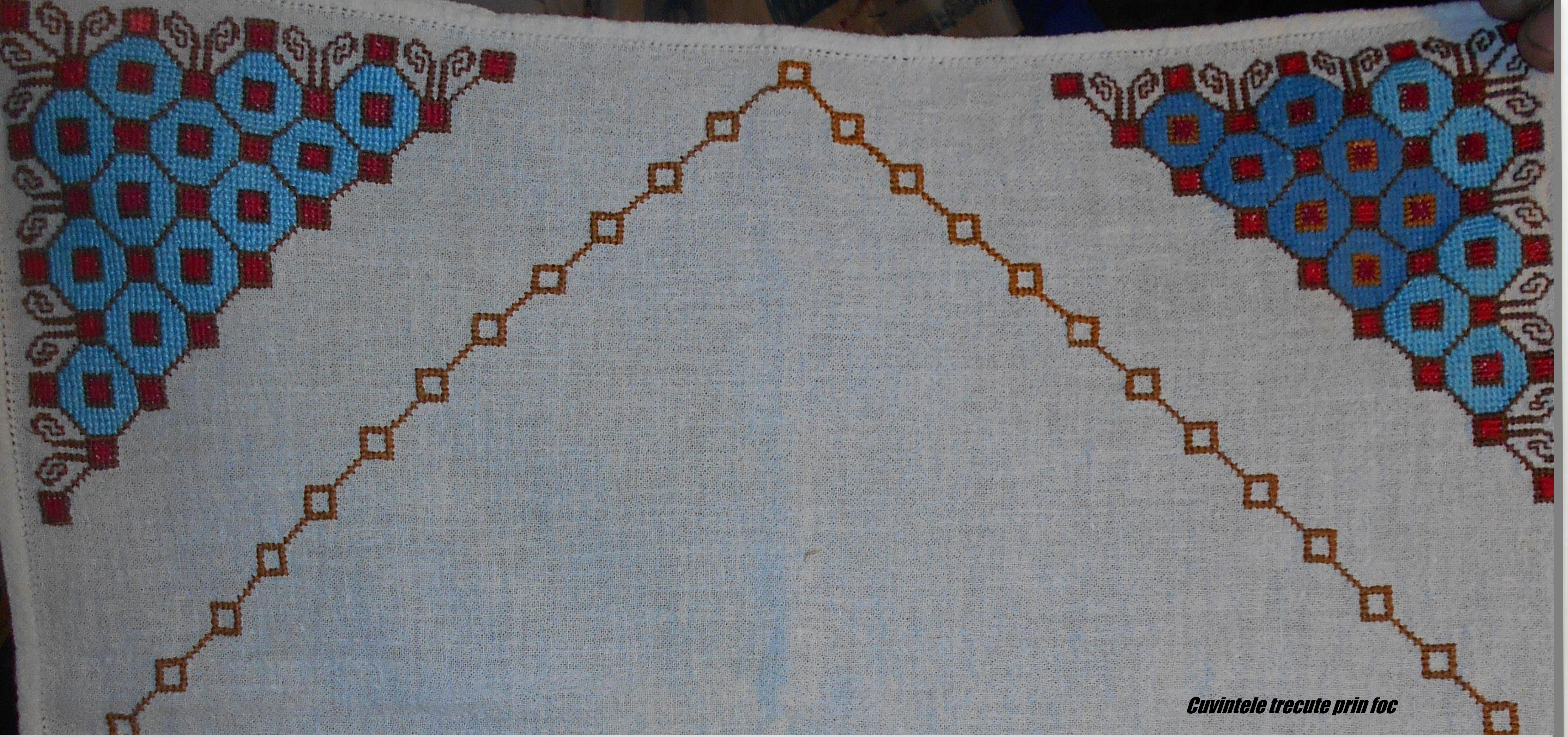

Cuvintele trecute prin foc

şi arde, arde acolo
cu flacără.

Cuvintele trecute prin foc

Prin ochii săi, două vrăbii

Cuvintele trecute prin foc

scot ciocurile afară.

Cuvintele trecute prin foc

El scrie, şi din gură îi curg

Cuvintele trecute prin foc

litere pe trup.

Şi craniul îi este palid
de albastru

încât se văd înăuntru dealurile

Cuvintele trecute prin foc

şi văile, şi câmpurile,

se văd înăuntru gândurile –

Cuvintele trecute prin foc

ce mişună ca nişte furnici.

Poetul mai scrie, şi înainte de scris

trece cuvintele prin foc.

Cuvintele trecute prin foc

Patria este un foc.

La margini de noapte

soldații

păzesc lumina.

Istoria patriei

Ițani cu muntele-n obraz,

tâmplari cu nume încrustat

Istoria patriei

Ion Balasa, Mihai Pistol, Gheorghe Vacuta, Florentin Smarandache, Victor Dudau - La Izvoarele Cernei

pe lemnul unei stele,

şi scriitori – căutători de aur
în suflet.

Am trăit scaunul, masa,

camera în care am locuit.

Am îndurerat dulapul şi veioza

când m-au cunoscut.

Şi-am scris până la ochi,

până la frunte,

şi dincolo de mine.

Notă despre locuri

Odată intrat pe Valea Motrului, trecând prin comuna Glogova, unde a slujit Tudor Vladimirescu pe moșia boierilor Glogoveanu, dăm de Cula Glogovenilor și, în apropiere, de Peștera Cloșani. Continuăm traseul până la Valea Mare de Padeș, pe pe malul Motrului, lângă barajul Valea Mare, la 45 km de orașul Motru, la Centrala Hidroelectrică Motru. Apa este adusă din Cerna, de la 7 km, trece prin cele două turbine până la lacul de acumulare, apoi 11 km până la Tismana, la a doua hodrocentrală cu trei turbine. Urmează, după 3-4 km, Cascada (artificială) Cerna. Drumul aburcă la Izvoarele Cernei, 14 km de Valea Mare de Padeș.

Râul Cerna își formează obârșia din Izbucul Cerna, ieșind de sub Ciuceava Chicerii, ce se unește cu râul Cernișoara, care izvorăște la altitudinea de 2070 metri, sub Vârful Patina, la circa 10 km în amonte. Izbucul Cerna, datorită debitului mediu de 1,5-2m3/s, este cel mai mare izbuc din țară. Temperatura apei sale este constantă iarna și vara. Trei izvoare diferite compun Izbucul Cernei, care țâșnesc din Ogașul Chicerii, din Ciucevele Chicerii și, respectiv, din Ogașul Cald.

În această regiune există o rezervație floristică și faunistică (Domogledul), cu flori (precum ciuboțica cucului), arbori specifici (liliacul, alunul turcesc, cărpinița, mojdreanul) și animale (pisica sălbatică, porcul mistreț, râsul), plus mii de specii de insecte.

Legenda lui Iovan Iorgovan, un Hercule în varianta românească, ne povestește despre o hidră cu cinci capete, sălășluind pe aceste meleaguri. Hidra a fugit din calea lui Iovan în zona Cloșanilor. Acolo, Iovan și-a încercat paloșul, deasupra, pe Muntele Oslea, prăvălind o stâncă și formând astfel Podul de la Ponoare. La Cheile Corcoaiei are loc prima luptă, unde Iovan îi taie hidrei un cap. Hidra s-a retras, străpungând cu un traseu sinuos muntele și formând Cheile Cernei, încercând să ajungă la cele șapte izvoare termale, unde să poată să-și refacă forțele. Însă, Iovan ajunge înainte, prinde puteri scăldându-se și-i mai taie capete hidrei. Hidra fuge spre Dunăre prin Valea Cernei. Iovan o junge la Topleț și o învinge iar. Hidra se-ndreaptă către Cazane, pe Dunăre în sus, ascunzându-se într-o peșteră numită “Gaura cu muscă columbacă”. Aici, Iovan ucide hidra, tăindu-i ultimul cap. Conform legendei, după moartea hidrei, din peșteră ieșeau roiuri de muște, ce omorau vitele. Legenda mai spune că lui Iovan, ucigând hidra, oamenii locului i-au sculptat chipul în piatra de la Topleț.

Dealurile din jur se cheamă Cracul Ursului, Cracul lui Pătru, Steiul Roșului și Ciuta. Munți pe care-i vedem în jur sunt Piatra Mare (Cloșani) – cel mai înalt vârf, de circa 1450 m, iar la Izvoarele Cernei: Stoicănelu și Olanu.

Exisă o cruce de vreo 2 metri pe stânca Picui, se vede de pe stradă, din satul Cloșani. Legenda spune că o femeie s-a aruncat de pe acea stâncă pentru a nu cădea în mâinile turcilor și a murit. Și tot în acest loc a fost prins Cloșca, tras pe roată de habsburgi.

Ne îndreptăm spre Ponoarele (Mehedinți), unde se află un pod natural carstic, format prin prăbușirea plafonului unei peșteri. Podul este format din calcare stratificate în bancuri de 1-2 metri. Este singurul din lume deschis traficului rutier, pe drumul DJ670 ce leagă Baia de Aramă de Băile Herculane. Are 60m lungime, 13 m lățime, 9 grosime și 22m înălțime. Podul se află într-un proces de deteriorare din cauza infiltrațiilor de apă și a traficului rutier. Asemenea poduri carstice mai există în Germania, Franța și SUA (cel mai mare: lat de 10 m și înalt de 88,4 m).

Legenda spune că în peștera de la Pod ar fi locuit Dracul, făcând numai rău. Sătenii s-au rugat la Dumnezeu să-i scape și atunci Dumnezeu a dat cu palma, prăbușind tavanul peșterii. De aceea, se numește și “Podul lui Dumnezeu”.

În fiecare an are loc Sărbătoarea Liliacului aici, la Ponoare, unde există singura pădure de liliac sălbatic din România. Când înflorește liliacul, se adună tarabe și interpreți de muzică populară din zonă. Sărbătoarea Liliacului a devenit oficială începând cu anul 1965.

Alăturat, se văd Câmpurile de Lapiezuri (formă de relief rezultată prin coroziunea rocilor solubile de către apele de șiroire). Arată ca niște șanțuri, despărțite prin creste. Lapiezurile se formează fie la suprafața rocilor, fie pe cuvertura lor pedologică. Caneluri cu lungimea de 4-5 m și adâncimea de 15-20 cm brăzdează calcarul. Denumit și Lapiezul de la Ponoare, acesta este situat între Depresiunea Zăton și Dealul Peșterii, pe bancuri de 1-2 m grosime. Câmpurile de Lapiezuri se împart în Câmpul Cleopatrei, ce are aspectul unei cetăți istorice, iar canalele de drenare au adâncimi de 1,5-2 m, și Câmpul Afroditei (mai puțin compact, de formă eliptică și posedând o cascadă în partea superioară). Câmpurile de Lapiezuri sunt caracteristice Munților Alpi.

Drumul curge de aici spre Depresiunea Zăton, care se întinde pe circa 2 km pătrați, la o altitudine de sub 350-370 m. “A zătoni” (regionalism) înseamnă a opri curgerea unei ape. Depresiunea este alcătuită din calcare și granite de Tismana şi cuprinde două ramuri: Valea Mare (Pârâul Ursului) și Valea Gheorgheștilor.

Cele două văi adună apele rezultate din topirea zăpezilor primăvara, de pe versanții Valea Ursului, Gheorghești, Valea Morii, Buicani, Busești și Băluța, și se unesc în pâlnia Zătonului, unde se depozitează aluviuni și alge. Temporar, aici se formează lacuri.

Lacul Zăton, de proveniență carstică, are suprafață variabilă (în jur de 2 km pătrați), adâncimea de peste 20 m, iar lungimea până la 2,5 km. Este cel mai mare lac carstic românesc. Însă, vara el seacă, iar pe fundul său argilos se observă meandrele adânci săpate de afluenții săi.

Tot în zona aceasta, se află și Peștera Zăton şi Peștera Podul lui Dumnezeu, cu lilieci ocrotiți de lege, la o altitudine de 337 m, lungă de 734 m.

Lista poeziilor

5-15: *Nimeni nu ne poate vindeca de țară* ; apărută în revista „Aenigmistica”, 7/1981; reprodus din Florentin Smarandache: *LEGI DE COMPOZIȚIE INTERNĂ. Poeme cu... probleme!* Ediția a patra, Editura ALMAROM, Râmnicu-Vâlcea, 2004, p. 111

16-23: *Trăim o țară* ; reprodus din Florentin Smarandache: *LEGI DE COMPOZIȚIE INTERNĂ. Poeme cu... probleme!* Ediția a patra, Editura ALMAROM, Râmnicu-Vâlcea, 2004, p. 112

24-36: *Să pornim înainte, cu capul* ; reprodus din Florentin Smarandache: *LEGI DE COMPOZIȚIE INTERNĂ. Poeme cu... probleme!* Ediția a patra, Editura ALMAROM, Râmnicu-Vâlcea, 2004, p. 118

37-50: *Cuvintele trecute prin foc* ; reprodus din Florentin Smarandache: *LEGI DE COMPOZIȚIE INTERNĂ. Poeme cu... probleme!* Ediția a patra, Editura ALMAROM, Râmnicu-Vâlcea, 2004, p. 116

51-56: *Istoria patriei* ; reprodus din Florentin Smarandache: *LEGI DE COMPOZIȚIE INTERNĂ. Poeme cu... probleme!* Ediția a patra, Editura ALMAROM, Râmnicu-Vâlcea, 2004, p. 110

57-64: *O viață* ; reprodus din Florentin Smarandache: *LEGI DE COMPOZIȚIE INTERNĂ. Poeme cu... probleme!* Ediția a patra, Editura ALMAROM, Râmnicu-Vâlcea, 2004, p. 129

România este țara mea. M-am născut, am crescut, am învățat în România. Când am hotărît să plec din țara mea, nu de dânsa am fugit, ci de relele care o cuprinseseră. În lagăr, în exil și în toată lumea pe unde am străbătut,, am rămas român. Limba română e limba în care merg, în care matematicesc, în care dorm (și nu prea), în care mă sfădesc și mă împac cu gândurile mele, cu mine, cu lumea și cu ceilalți. Căci, mai presus de orice, limba română e, pentru mine, limba sentimentelor mele. Limba dorului meu. Acest album foto-poetic agrăiește despre asta.

Din mulțimea de fotografii pe care le-am realizat în România sau le-am primit din România de-a lungul vremii, am ales să ilustrez aici acest dor cu un ciclu de imagini realizate în timpul șederii mele din vara anului 2014, în zona Bălceștilor natali (jud. Vâlcea), inclusiv din casa părintească, și din zona Motrului (jud. Gorj), unde am petrecut cu prieteni.

Portpuriul poetic pe care l-am lipit de aceste imagini este alcătuit din poezii sau fragmente de poezii pe care le-am publicat în tinerețe, versuri – cum se spunea cândva – patriotice și versuri care anticipau dorul ce urma să vină, cald și dureros, bântuitor și înger păzitor...

Florentin Smarandache

ISBN 978-1-59973-676-1